

Arrest

**nr. 87 668 van 17 september 2012
in de zaak RvV X /**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 mei 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de adjunct-commissaris) nam op 30 maart 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 63 530 van 21 juni 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 9 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 augustus 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten [B.N.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.08.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 25.05.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 23.06.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een origineel Joegoslavisch paspoort voorlegt om zijn identiteit en zijn afkomst te bewijzen. Overwegend dat dergelijk document de identiteit van de betrokkene bevestigt, waaraan niet wordt getwijfeld door het CGVS (CGVS, 30.03.211, p. 5). Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen enkel contact meer zou hebben met familie, vrienden of kennissen in Montenegro of Servië. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via de media zou weten dat de situatie voor de Roma's nog steeds slecht zou zijn. Overwegende dat deze bewering niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn problematiek nog steeds actueel zou zijn waardoor hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan bevoegdheidsoverschrijding.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verwerende partij besliste dat verzoekende partij “bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.”

De voorgaande asielprocedure werd afgesloten met de beslissing van uw Raad van 23 juni 2011 waarin werd overwogen dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt in het licht van zijn Servische nationaliteit. Deze beoordeling was uiteraard maar correct voorzover zij betrekking had op de periode na het uiteenvallen van de Ex-Joegoslavië.

Verzoekende partij diende een nieuwe asielaanvraag in met de volgende toelichting van 5 augustus 2011 per drager (zie stuk nr. 2).

Geachte heer,

Ik schrijf u in mijn hoedanigheid van raadsman van de heer [D. B.].

Verzoekende partij die u eerder een bijlage 26 afleverde (zie stuk nr. 1) wenst een nieuwe asielaanvraag op grond van nieuwe stukken in te dienen.

Zij vormt een gezin met [haar] echtgenote [S. B.] [...] en vijf minderjarige kinderen: (1) [E. B.] [...], (2) [S. B.] [...], (3) [E. B.] [...], (4) [N. B.] [...] en [E. B.] [...] (zie stuk nr. 2), en [haar] moeder [S. B.] [...] (zie stuk nr. 3) die hoogbejaard en ziek is. De moeder van verzoekende partij heeft de zorgen van laatstgenoemde nodig.

[...]

De nieuwe stukken waarover verzoekende partij beschikt is een kopie van zijn paspoort dat werd teruggevonden (zie stuk nr. 4) en de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenzaken nr. 63530 van 21 juni 2011 (zie stuk nr. 5),

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overwoog dat:

Verzoeker legde een geboorteakte en een nationaliteitsattest neer, beide uitgereikt te Nis op 22 november 2007. Hij verklaarde doorheen zijn asielprocedure steeds van Servische nationaliteit te zijn (...) en nergens in het dossier is enig element voorhanden waaruit blijkt dat hij niet de Servische nationaliteit zou hebben. Bijgevolg dient verzoeker te worden bijgetreden waar deze in het verzoekschrift stelt [van] Servische nationaliteit te zijn en Servisch staatsburger te zijn (...). Derhalve moet onderhavige asielaanvraag niet worden beoordeeld ten aanzien van Kosovo maar ten aanzien van Servië.

Door het oude paspoort terug te vinden (zie stuk nr. 4) kan verzoekende partij aantonen dat zijn asielaanvraag moet beoordeeld worden ten opzichte van zijn nationaliteit ten tijde van zijn ervaringen die hij inroept tot grond van zijn vrees voor zijn leven, fysieke integriteit en vrijheid. Op dat ogenblik had verzoekende partij de Joegoslavische nationaliteit (dat onder andere het huidige Servië omvat).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat ingevolge artikel 1, A, 2 van het Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat de nood van bescherming moet getoetst worden aan de Servische nationaliteit en dat verzoekende partij “gedurende zijn asielprocedure geen gegevens aanhaalt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Servië, het land van zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij haalde evenmin enig gegeven aan waaruit blijkt dat in zijn hoofde zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verliest hierbij uit het oog dat verzoekende partij in Ex-Joegoslavië werd geboren en dat zijn ervaringen zoals hoger geciteerd niet kunnen uitgeveegd worden of als onbestaande worden beschouwd omdat de staatrechtelijke evolutie van Ex-Joegoslavië tot gevolg heeft dat de nationaliteit van verzoekende partij ([in] casu Joegoslavië) tot een gebied wordt beperkt ([in] casu Servië) waardoor de streken (in Ex-Joegoslavië) waar hij zijn ervaringen beleefde niet langer onder het geografisch gebied van zijn nationaliteit valt.

De strikte “richtlijnconforme interpretatie” van het begrip land van herkomst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt is te eng wanneer zij dit beperkt tot het land van de nationaliteit op het ogenblik van het indienen van het beroep zonder rekening te houden met de relevante voorafgaande staatrechtelijke evolutie.

Zoals aangegeven heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen de gegevens genoteerd waaruit zijn vrees voor zijn leven, fysieke integriteit en vrijheid minstens het reële risico op ernstige schade bij terugkeer blijkt [...].

Zelfs “als kan worden aangenomen dat bewijselementen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag had kunnen aanhalen, geen nieuwe gegevens uitmaken die de overheid verplichten om een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen, dan vormt het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid toch een nieuw gegeven. (R.v.St. nr. 57384 van 5 januari 1996, Rev. dr. étr 1996, 387, noot; R.v.St., [http / www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be) (7 januari 2000)).

Deze beoordeling ten gronde behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van uw diensten maar behoort tot de exclusieve beoordelingsbevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen.

Om voorgaande redenen verzoek ik u om met de nieuwe asielaanvraag met nieuwe stukken van verzoekende partij rekening te willen houden en het dossier te willen overmaken aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen voor een beoordeling ten gronde.

Ik dank u hiervoor bij voorbaat.

Door de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen maakt verwerende partij een beoordeling ten gronde over de betekenis van het Joegoslavisch paspoort en de ervaringen van verzoekende partij als Ex-Joegoslavisch onderdaan en zijn recht op internationale bescherming waardoor hij zijn bevoegdheidsgrenzen overschrijdt. Elke beoordeling ten gronde van de asielaanvraag behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen. Verwerende partij overschrijdt haar bevoegdheid.

De argumenten uit de begeleidende toelichting worden in de bestreden beslissing niet beantwoord. Verwerende partij neemt hiermee een ongenueanceerd eenzijdig standpunt in dat de grenzen van een objectieve en uitgebalanceerde overweging te buiten gaat en dat kennelijk benadelend is van verzoekende partij. De motieven zijn daarom onvolledig en niet deugdelijk. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Door de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen ontnemt verwerende partij aan verzoekende partij het genot van haar recht op asiel in de zin van [...] artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009. Schending van het voormelde artikel.”

3.2. Verweerder werpt op dat in het arrest van de Raad van 21 juni 2011 wordt gesteld dat de identiteit en de etnische afkomst van verzoeker niet ter discussie staan en dat, aangezien verzoeker steeds verklaarde de Servische nationaliteit te hebben, de asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van Servië. Tevens wijst hij erop dat de Raad “volle rechtsmacht” heeft en in het arrest van 21 juni 2011 de volgende passage is opgenomen:

“De informatie die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift betreffende de vooroordelen, intolerantie, discriminatie en sociale uitsluiting van Roma is van algemene aard en heeft betrekking op Roma in

Europa. Zij heeft geen betrekking op verzoekers persoon, noch op de specifieke situatie in Servië. Uit deze informatie kan derhalve geenszins worden afgeleid dat in hoofde van verzoeker in Servië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.”

Verweerder stelt dat hij in de bestreden beslissing dan ook kon duiden dat niet wordt getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en het aangebrachte paspoort *“niet van aard is dat het de essentie van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen”*.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bracht bij zijn tweede asielaanvraag zijn op 20 april 2004 afgeleverde paspoort aan en verklaarde dit document als een nieuw element in het kader van zijn asielaanvraag te beschouwen.

Verweerder motiveerde dat het paspoort de identiteit van betrokkene bevestigt, doch dat deze niet werd betwijfeld door de adjunct-commissaris en het neergelegde document derhalve niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing die genomen werd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag kan wijzigen. Verweerder heeft derhalve duidelijk aangegeven dat hij het aangebrachte stuk niet als relevant beschouwde. Aangezien verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds een geboortakte en een nationaliteitsbewijs aanbracht en noch de adjunct-commissaris, noch de Raad in zijn arrest van 21 juni 2011 de identiteit van verzoeker in vraag stelden is deze appreciatie niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker stelt in wezen nog dat de Raad zich in zijn arrest van 21 juni 2011 ten onrechte heeft beperkt tot een onderzoek van de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit rekening houdende met de situatie in Servië, doch is voorbijgegaan aan het gegeven dat hij geboren werd in ex-Joegoslavië en zijn relaas dus ook in functie van de situatie in andere delen van ex-Joegoslavië diende te worden onderzocht. Dit onderdeel van het middel is evenwel gericht tegen het arrest nr. 63 530 van de Raad en niet tegen de bestreden beslissing op zich en is daarom niet ontvankelijk. Er kan daarenboven niet ingezien worden waarom, nu werd vastgesteld dat de situatie van verzoeker in zijn land van herkomst niet noopt tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en hij de bescherming van de autoriteiten van dit land in beginsel dient in te roepen, de problemen die deze vreemdeling zou gehad hebben in andere landen nog in aanmerking zouden moeten worden genomen.

Er is daarnaast geen sprake van *“een beoordeling ten gronde over de betekenis van het Joegoslavisch paspoort en de ervaringen van de verzoekende partij”*. Verweerder heeft slechts onderzocht of het door verzoeker aangebrachte stuk een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 de Vreemdelingenwet is. Hierbij moet worden opgemerkt dat het paspoort dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht weliswaar nieuw was in de zin dat het nog niet eerder werd voorgelegd, maar deze vaststelling impliceert niet dat het ook als een nieuw gegeven zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Het paspoort omvat namelijk geen dienstige inlichtingen die niet evenzeer konden afgeleid worden uit de door verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde documenten en meer specifiek de geboorteakte en het nationaliteitsbewijs. Ten overvloede dient de Raad tevens te benadrukken dat de wetgever heeft verduidelijkt dat de nieuwe gegevens die bedoeld zijn in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betrekking moeten hebben op feiten of *situaties “die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*. Het is niet betwist dat het paspoort waarnaar verzoeker verwijst reeds op 22 april 2004 werd afgeleverd en dus bezwaarlijk kan beschouwd worden als een stuk dat verwijst naar gegevens die dateren van na de laatste fase in de eerste asielprocedure.

Verzoeker maakt ook melding van een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat een nieuw bewijs van een vroegere omstandigheid toch een nieuw gegeven kan uitmaken. Los van het gegeven dat deze stelling geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moet evenwel worden geduimd dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke situatie die aanleiding gaf tot dit arrest vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak en dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verwijzing naar het arrest nr. 57.384 van de Raad van State van 5 januari 1996 laat in casu niet toe te besluiten dat verweerder zijn bevoegdheid, waarover hij krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt, overschreden heeft.

In zoverre verzoeker verwijst naar een door zijn raadsman opgestelde toelichting kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat dit document aan verweerder werd overgemaakt. Zelfs in de veronderstelling dat verweerder kennis zou gehad hebben van deze toelichting moet daarnaast aangegeven worden dat op hem geen verplichting rust om bij het onderzoek of een meervoudige asielaanvraag in overweging kan worden genomen te reageren op kritiek op een arrest van de Raad, doch slechts om te verifiëren of nieuwe gegevens werden aangebracht.

Inzake de verklaringen die verzoeker nog aflegde bij zijn tweede asielaanvraag heeft verweerder gemotiveerd dat verzoeker *“zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven”* en de adjunct-commissaris en de Raad deze niet weerhielden om hem een beschermingsstatus toe te kennen. Deze stellingname wordt niet in vraag gesteld en vindt steun in de aan de Raad overgemaakte stukken.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu verzoeker de kans kreeg om een eerste asielaanvraag in te dienen en de adjunct-commissaris en de Raad hebben vastgesteld dat verzoeker niet aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht kan ook niet besloten worden dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten, dat het recht op asiel garandeert, miskend werd.

3.3.4. Verzoeker lijkt voorts bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK